

**ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ
ΝΟΜΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ**

**ΑΡΙΘΜΟΣ ΓΝΩΜΟΔΟΤΗΣΗΣ : 125 / 2014
ΤΟ ΝΟΜΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ**

ΤΜΗΜΑ ΣΤ'

Συνεδρίαση της 1^{ης} Απριλίου 2014

Σύνθεση :

Πρόεδρος : Πέτρος Τριανταφυλλίδης, Αντιπρόεδρος Νομικού Συμβουλίου
ριλίουτου Κράτους

Μέλη : Ιωάννης Διονυσόπουλος, Παρασκευάς Βαρελάς, Σπυρίδων
Παπαγιαννόπουλος, Κωνσταντίνος Γεωργάκης, Ανδρέας Ανδρουλιδάκης,
Κουήν-Τακουή Χουρμουζιάν, Νικόλαος Δασκαλαντωνάκης, Νομικοί
Σύμβουλοι του Κράτους.

Εισηγητής: Ιωάννης Διονυσόπουλος, Νομικός Σύμβουλος του Κράτους.

Αριθμ. Πρωτ: Ε40/81/3-2-2014 Ερώτημα του Διοικητή του ΙΚΑ – ΕΤΑΜ.

Περίληψη ερωτήματος: Εάν θα πρέπει να χορηγηθεί ασφαλιστική
ενημερότητα στον Π.Μ Διευθύνοντα Σύμβουλο του οφειλέτη του ΙΚΑ-ΕΤΑΜ
ανώνυμης εταιρίας με την επωνυμία «Προμηθευτική Τεχνικών Ν. Εβρου
Α.Ε».

Επί του ανωτέρω ερωτήματος το Νομικό Συμβούλιο του Κράτους
γνωμοδότησε ως ακολούθως:

Ι. Εφαρμοστές Διατάξεις-Νομολογία

Α. Στον ν. 2065/1992 ορίζεται στο άρθρο 39 στην παρ. 7 ότι :

εμμ

«Για την πληρωμή όλων των εκκαθαρισμένων απαιτήσεων των επιχειρήσεων κατά του Δημοσίου, νομικών προσώπων δημόσιου δικαίου, δήμων και κοινοτήτων, απαιτείται, πλέον του προβλεπόμενου από το άρθρο 26 του ν. 1882/1990 αποδεικτικού ενημερότητας για χρέη προς το Δημόσιο και η ενημερότητα των επιχειρήσεων αυτών για τις οφειλές τους προς το Ίδρυμα Κοινωνικών Ασφαλίσεων (Ι.Κ.Α.). Η ενημερότητα αυτή αποδεικνύεται με βεβαίωση που χορηγείται από το Ι.Κ.Α.. Εάν οι επιχειρήσεις αυτές δεν είναι ασφαλιστικά ενήμερες οι εκκαθαρισμένες απαιτήσεις τους από το Δημόσιο, ν.π.δ.δ., δήμους και κοινότητες παρακρατούνται υποχρεωτικά και αποδίδονται στο Ι.Κ.Α., εφόσον δεν συμψηφίζονται σύμφωνα με το άρθρο 83 του ν.δ. 356/1974 (Κ.Ε.Δ.Ε.) με οφειλές τους προς το Δημόσιο, ν.π.δ.δ., δήμους και κοινότητες. Τυχόν εκχωρήσεις προς τρίτους δεν ισχύουν».

Β. Στο ν.2676/1999 «Συγχώνευση ασφαλιστικών Ταμείων..» στο άρθρο 69 στην παρ. 2 ορίζεται ότι :

« 2. Οι διατάξεις της παρ. 4 του άρθρου 4 του ν. 2556/1997 (ΦΕΚ 270 Α') αντικαθίστανται ως εξής : »

"4. Οι διατάξεις του άρθρου 115 του ν. 2238/1994 (ΦΕΚ 151 Α), όπως ισχύουν κάθε φορά, που αναφέρονται στην ευθύνη των διοικούντων νομικά πρόσωπα για την καταβολή των φόρων που οφείλουν στο Δημόσιο τα πρόσωπα αυτά, εφαρμόζονται κατ' αναλογία και για την καταβολή των οφειλόμενων στο ΙΚΑ ασφαλιστικών εισφορών".

Γ. Στο ν. 2238/1994 «Κύρωση του κώδικα φορολογίας εισοδήματος» στο άρθρο 115 με τίτλο «Ευθύνη διοικούντων νομικά πρόσωπα» ορίζεται ότι :

« 1. Τα πρόσωπα που είναι διευθυντές, διαχειριστές ή διευθύνοντες σύμβουλοι και εκκαθαριστές των ημεδαπών ανώνυμων εταιρειών ή συνεταιρισμών κατά το χρόνο της διάλυσης ή συγχώνευσής τους, ευθύνονται προσωπικώς και αλληλεγγύως για την πληρωμή του φόρου που οφείλεται από αυτά τα νομικά πρόσωπα σύμφωνα με τον παρόντα, καθώς και του φόρου που παρακρατείται, ανεξάρτητα από το χρόνο βεβαίωσής τους. Στις ανώνυμες εταιρείες αλληλεγγύως μαζί με τα πιο πάνω πρόσωπα, για την πληρωμή των κατά το προηγούμενο εδάφιο οφειλόμενων φόρων της διαλυόμενης εταιρίας και εκείνη που την απορρόφησε ή η νέα εταιρία που συστήθηκε ανεξάρτητα από το χρόνο βεβαίωσής τους. Τα πρόσωπα που αναφέρονται πιο πάνω έχουν δικαίωμα αναγωγής κατά των προσώπων που

7

διατέλεσαν σύμβουλοι, καθώς και μέλη ή μέτοχοι του νομικού προσώπου κατά το χρόνο της διάλυσής του ως προς τους φόρους που αφορούν σε χρήσεις προγενέστερες από την έναρξη της εκκαθάρισης, ανεξάρτητα από το χρόνο βεβαίωσής τους.

2. Τα πρόσωπα που είναι διευθυντές, διαχειριστές και γενικά εντεταλμένοι στη διοίκηση του νομικού προσώπου, κατά το χρόνο της διάλυσης των λοιπών νομικών προσώπων του άρθρου 101, ευθύνονται προσωπικώς και αλληλεγγύως για την πληρωμή του φόρου που οφείλεται από αυτά τα νομικά πρόσωπα σύμφωνα με τον παρόντα, καθώς και των φόρων που παρακρατούνται, ανεξάρτητα από το χρόνο βεβαίωσής τους.

"3. Τα πρόσωπα που αναφέρονται στις παραγράφους 1 και 2 ευθύνονται προσωπικώς και αλληλεγγύως για τους παρακρατούμενους φόρους και κατά τη διάρκεια λειτουργίας του νομικού προσώπου που εκπροσωπούν, ως εξής:

α) Αν έχει γίνει η παρακράτηση φόρου, όλα τα πρόσωπα που είχαν μία από τις ως άνω ιδιότητες από τη λήξη της προθεσμίας απόδοσης του φόρου και μετά.

β) Αν δεν έχει γίνει η παρακράτηση φόρου, όλα τα πρόσωπα, που είχαν μία από τις πύ πάνω ιδιότητες κατά το χρόνο που υπήρχε η υποχρέωση παρακράτησης του φόρου."

Γ. 1 Στο π.δ 18/1989 «Κωδικοποίηση διατάξεων για το ΣΤΕ» ορίζεται στο άρθρο 50 με τίτλο «συνέπειες απόφασης» ότι :

« 1. Η απόφαση που δέχεται την αίτηση ακυρώσεως απαγγέλει την ακύρωση της προσβαλλόμενης πράξης και συνεπάγεται νόμιμη κατάργησή της έναντι όλων, είτε πρόκειται για κανονιστική είτε πρόκειται για ατομική πράξη.

2. Η απόρριψη της αίτησης δεν αποκλείει την άσκηση του ενδίκου αυτού μέσου κατά της ίδιας πράξης από άλλον που έχει το δικαίωμα αυτό.

3. Στις περιπτώσεις παραλείψεων όταν το Συμβούλιο δέχεται την αίτηση παραπέμπει την υπόθεση στην αρμόδια αρχή για να εκτελέσει την οφειλόμενη ενέργεια.

7

4. Οι διοικητικές αρχές, σε εκτέλεση της υποχρέωσής τους κατά το άρθρο 95 παρ. 5 του Συντάγματος, πρέπει να συμμορφώνονται ανάλογα με κάθε περίπτωση, με θετική ενέργεια προς το περιεχόμενο της απόφασης του Συμβουλίου, ή να απέχουν από κάθε ενέργεια που είναι αντίθετη προς όσα κρίθηκαν από αυτό. Ο παραβάτης, εκτός από τη δίωξη κατά το άρθρο 259 του Ποινικού Κώδικα, υπέχει και προσωπική ευθύνη για αποζημίωση.

5. Οι αποφάσεις της Ολομελείας, ακυρωτικές και απορριπτικές, καθώς και των Τμημάτων, αποτελούν μεταξύ των διαδίκων δεδικασμένο που ισχύει και σε κάθε υπόθεση ή διαφορά ενώπιον δικαστικής ή άλλης αρχής, κατά την οποία προέχει το διοικητικής φύσεως ζήτημα που κρίθηκε από το δικαστήριο».

Δ1. Μετά την ακύρωση πράξης για λόγο αναγόμενο σε έλλειψη προϋπόθεσης του τυπικού κύρους αυτής η υπόθεση αναπέμπεται στην Διοίκηση προς νέα κρίση (ΣΤΕ 1833 / 1987). Εφόσον δεν αιτιολογήθηκε νομίμως η προσβαλλομένη πράξη, ακυρώνεται, η δε υπόθεση αναπέμπεται για περαιτέρω κρίση **(ΣΤΕ 4747/87)**.

2. Η υποχρέωση της Διοίκησης για συμμόρφωση συνίσταται στη έκδοση των αναγκαίων διοικητικών πράξεων : α) για την αποκατάσταση της νομικής και πραγματικής κατάστασης που θα υπήρχε, εάν η πράξη που ακυρώθηκε δεν είχε εκδοθεί ή η παράλειψη που ακυρώθηκε δεν είχε συντελεσθεί β) για τη δημιουργία των νομικών καταστάσεων σύμφωνα με τους κανόνες δικαίου, των οποίων η παράβαση επέφερε την ακύρωση της πράξης ή της παράλειψης **(ΣΤΕ 1383/1982, Ε. Σπηλιωτόπουλος Εγχειρίδιο του Διοικητικού Δικαίου παρ. 569)**

Ε. 1. Με την υπ' αριθμ. 470 / 2012 απόφαση του Στε έγινε δεκτό ότι :

« για να επιβληθεί από τα αρμόδια όργανα του ΙΚΑ σε βάρος εργοδότη οφειλέτη του ΙΚΑ η κύρωση της άρνησης χορήγησης βεβαίωσης ασφαλιστικής ενημερότητας πρέπει να έχει προηγηθεί η κοινοποίηση στον υπόχρεο εργοδότη της σχετικής πράξεως επιβολής εισφορών σε βάρος του (πρβλ ΣΤΕ 2281/2000 Ολομ, 1730/2001). Δεν έχει σημασία από την άποψη αυτή αν η πράξη επιβολής εισφορών έχει κοινοποιηθεί σε άλλον εις ολόκληρον ευθυνόμενο κατά νόμο για την καταβολή των εισφορών.....Τούτο διότι η οφειλή ή μη εις ολόκληρον αφορά την έκταση της

47

απαίτησης του ΙΚΑ έναντι καθενός από αυτούς και όχι το θέμα της προυποθέσεως για την χορήγηση ασφαλιστικής ενημερότητας σε κάθε Οφειλέτη (πρβλ 1730/2001). Επομένως, πράξη οργάνου του αναιρεσιβλήτου Ιδρύματος με την οποία επιβάλλεται σε βάρος εργοδότη η κύρωση της μη χορήγησης βαβαίωσης ασφαλιστικής ενημερότητας εξαιτίας οφειλών από μη καταβληθείσες εργοδοτικές εισφορές χωρίς να έχει προηγηθεί κοινοποίηση στο συγκεκριμένο εργοδότη της σχετικής ΠΕΕ είναι νομικώς πλημμελής...»(πρβλ 1826/2008, 4368/2009, 755/20110).

2. Με την υπ' αριθμ. 844/2012 απόφαση του ΣΤΕ έγινε δεκτό ότι :

« η διάταξη της παρ. 1 του άρθρου 115 του ν. 2238/1994, (Κώδικα Φορολογίας Εισοδήματος), δεν δημιουργεί ίδια φορολογική υποχρέωση των προσώπων που είχαν την ιδιότητα του διαχειριστή ή του διευθύνοντος συμβούλου ή του εκκαθαριστή ανωνύμου εταιρείας, κατά το χρόνο διαλύσεως ή συγχωνεύσεως αυτής, για καταβολή του οφειλομένου από την εταιρεία φόρου, αλλά απλή πρόσθετη ευθύνη αυτών προς πληρωμή του βεβαιωθέντος σε βάρος της εταιρείας φόρου, η ευθύνη δε αυτή δεν ανάγεται στο στάδιο της βεβαίωσης του φόρου, αλλά στο στάδιο της εισπράξεώς του. Επομένως, τα ανωτέρω πρόσωπα δεν καθίστανται υποκείμενα της σχετικής φορολογικής υποχρεώσεως και δεν νομιμοποιούνται να ασκήσουν προσφυγή κατά της πράξεως της φορολογικής αρχής με την οποία προσδιορίζεται ο οφειλόμενος από την εταιρεία φόρος, ενώ για την ενεργοποίηση της ευθύνης των προσώπων αυτών δεν απαιτείται να επαναληφθεί η διαδικασία προσδιορισμού και βεβαίωσης του φόρου, με κοινοποίηση, προς τα πρόσωπα αυτά, φύλλου ελέγχου, υποκειμένου σε προσφυγή, ούτε, περαιτέρω, η επ' ονόματί τους ταμειακή βεβαίωση του οφειλομένου ποσού του φόρου, αλλά επιτρέπεται, κατ' αρχήν, να επιδιωχθεί η αναγκαστική είσπραξη του οφειλομένου ποσού του φόρου από τα πρόσωπα αυτά βάσει της ταμειακής βεβαίωσης που έχει εκδοθεί επ' ονόματι της εταιρείας. Η ανωτέρω ερμηνεία των παραπάνω διατάξεων, σε συνδυασμό με αυτές των άρθρων 64 παρ. 1 και 113 παρ. 1 του Κώδικα Διοικητικής Δικονομίας, (ν. 2717/1999), δεν αποστερεί τα προαναφερθέντα πρόσωπα της δικαστικής προστασίας που αυτά δικαιούνται, σύμφωνα με το άρθρο 20 παρ. 1 του Συντάγματος διότι τα πρόσωπα αυτά, εφόσον δεν έχουν δικαίωμα να ασκήσουν προσφυγή κατά της καταλογιστικής του φόρου πράξεως, δύνανται, κατά τη σύμφωνη με την ανωτέρω συνταγματική διάταξη ερμηνεία των άρθρων 217 παρ. 1 και 219 παρ. 1 του Κώδικα Διοικητικής Δικονομίας, να ασκήσουν ανακοπή κατά της ατομικής ειδοποίησεως, με την οποία θεωρείται συμπροσβαλλόμενη και η εκδοθείσα σε βάρος της εταιρείας ταμειακή βεβαίωση, (βλ. ΣΤΕ 4411/2011, 237/2008, 2999/2006) και να προβάλουν λόγους αναγόμενους στο

47

κατ' ουσίαν βάσιμο της απαίτησως του Δημοσίου, εκτός εάν, κατόπιν προσφυγής της εταιρείας κατά της καταλογιστικής του φόρου πράξεως, (στη δίκη επί της προσφυγής τα ανωτέρω πρόσωπα δύνανται να παρέμβουν κατ' άρθρο 113 παρ. 1 του Κώδικα Διοικητικής Δικονομίας), έχει εκδοθεί τελεσίδικη δικαστική απόφαση, με την οποία έχει κριθεί, κατ' ουσίαν, η νομιμότητα της καταλογιστικής πράξεως, (πρβλ. ΣΤΕ 708/2008, 2712/2002). Δεδομένου όμως ότι οι διαχειριστές, οι διευθύνοντες σύμβουλοι και οι εκκαθαριστές ανωνύμων εταιρειών δεν είναι τα υποκείμενα της φορολογικής υποχρεώσεως, δεν έχουν μετάσχει στη διαδικασία ελέγχου και δεν τους έχει κοινοποιηθεί η πράξη καταλογισμού του φόρου, την οποία, άλλωστε, δεν νομιμοποιούνται να προσβάλλουν, αλλά είναι τρίτοι, των οποίων η ευθύνη γεννάται το πρώτον κατά το στάδιο της εισπράξεως του φόρου που βεβαιώθηκε επ' ονόματι της εταιρείας, τα πρόσωπα αυτά αποκτούν, κατά τον Κώδικα Εισπράξεως Δημοσίων Εσόδων, την ιδιότητα του «οφειλέτη», μόνον από και δια της εκδόσεως και κοινοποιήσεως προς αυτά της ατομικής ειδοποιήσεως που προβλέπεται στην παρ. 1 του άρθρου 4 του Κ.Ε.Δ.Ε., μέσω της οποίας πληροφορούνται την ύπαρξη, το ύψος και την αιτία του χρέους τους, και τους παρέχεται η δυνατότητα είτε να αμυνθούν αποτελεσματικά, ασκώντας την ανακοπή της παρ. 1 του άρθρου 217 του Κώδικα Διοικητικής Δικονομίας κατά της ατομικής ειδοποιήσεως, με την οποία θεωρείται συμπροσβαλλομένη και η ταμειακή βεβαίωση, είτε να προβούν σε ρύθμιση του χρέους τους. Επομένως, αναγκαία προϋπόθεση για την λήψη κατά των ανωτέρω προσώπων οποιουδήποτε μέτρου αναγκαστικής εκτελέσεως συνιστά η προηγούμενη έκδοση και νόμιμη κοινοποίηση προς αυτά της ατομικής ειδοποιήσεως που προβλέπεται στην παρ. 1 του άρθρου 4 του Κ.Ε.Δ.Ε., η παράλειψη της οποίας καθιστά άκυρη τη λήψη οποιουδήποτε μέτρου αναγκαστικής εκτελέσεως, όπως είναι και η κατάσχεση ακινήτου, ενώ η παράγραφος 3 του ίδιου άρθρου, με την οποία ορίζεται ότι η παράλειψη αποστολής της ατομικής ειδοποιήσεως δεν ασκεί καμία επίδραση στο κύρος των αναγκαστικών μέτρων που λαμβάνονται κατά του οφειλέτη, δεν έχει, οπωσδήποτε, εφαρμογή επί αναγκαστικής εκτελέσεως σε βάρος τρίτων, ευθυνομένων προσθέτως και αλληλεγγύως για χρέη άλλων προσώπων, εφόσον, τυχόν εφαρμογή της θα απέληγε είτε στην λήψη μέτρων αναγκαστικής εκτελέσεως σε βάρος τους, χωρίς προηγουμένως να τους έχει δοθεί η δυνατότητα να εξοφλήσουν το χρέος τους, είτε στην απώλεια σταδίου δικονομικής προστασίας τους, (πρβλ. ΣΤΕ 708/2008, 1639/2003).

εγ

II. Ιστορικό

II. Α. Όπως προκύπτει από το υπ' αριθμ. 588/31-1-2014 έγγραφο του Διευθυντή του Υποκαταστήματος ΙΚΑ Αλεξανδρούπολης :

Με την υπ' αριθμ. 13273/2010 Πράξη επιβολής εισφοράς (Π.Ε.Ε) καταλογίστηκε στην ανωτέρω εταιρεία η καταβολή εισφορών χρονικής περιόδου 1-1-2010 έως 31-5-2010 και με την υπ' αριθμ. Α407/2010 πράξη επιβολής εισφοράς της καταλογίστηκε διαφορά δηλωθέντων-καταβληθέντων για τους μήνες Φεβρουάριο-Μάρτιο 2010. Και οι δύο πράξεις επιδόθηκαν στην ως άνω εταιρεία την 2-7-2010.

Ο Διευθύνων σύμβουλος της ανωτέρω εταιρείας Π.Μ άσκησε προσφυγή ενώπιον της Προέδρου του Διοικητικού Πρωτοδικείου Αλεξανδρούπολης κατά της με ημερομηνία 10-10-2011 πράξης του ανωτέρω Διευθυντού με την οποία απορρίφθηκε αίτημά του να του χορηγηθεί αποδεικτικό φορολογικής ενημερότητας λόγω οφειλών προς το ΙΚΑ της ανωτέρω εταιρείας της οποίας ο προσφεύγων διετέλεσε Διευθύνων σύμβουλος. **Επί της προσφυγής δημοσιεύθηκε η υπ' αριθμ. Α327/2012 απόφαση της ανωτέρω Προέδρου, η οποία δεν προσβλήθηκε από το ΙΚΑ, η οποία ακύρωσε την με ημερομηνία 10-10-2011 αρνητική πράξη του ανωτέρω Διευθυντού να χορηγήσει στον Π.Μ αποδεικτικό ασφαλιστικής ενημερότητας και ανέπεμψε την υπόθεση στο ανωτέρω Υποκατάστημα για να ενεργήσει τα νόμιμα.**

Σε εκτέλεση της προαναφερθείσης υπ' αριθμ. Α327/2012 απόφασης ο ανωτέρω Διευθυντής επέδωσε στον Π.Μ την 10-8-2012 τις παραπάνω ΠΕΕ, κατά των οποίων ο Π.Μ. άσκησε ενδικοφανή προσφυγή, η οποία απερρίφθη με την από 11-4-2013 απόφαση της ΤΔΕ Υποκαταστήματος Αλεξανδρούπολης. Ακολούθως, ο Π.Μ άσκησε κατά του ανωτέρω Διευθυντού μηνυτήρια αναφορά η οποία εκκρεμεί.

Η ανωτέρω απόφαση δέχθηκε ότι: « αναγκαία προϋπόθεση για την λήψη κατά των ανωτέρω προσώπων –(όπως ο Π.Μ) οποιουδήποτε αναγκαστικού μέτρου συνιστά η προηγούμενη έκδοση και νόμιμη κοινοποίηση προς αυτά της ατομικής ειδοποίησης που προβλέπεται στην παρ. 1 του άρθρου 4 του ΚΕΔΕ, η παράλειψη της οποίας καθιστά άκυρη τη λήψη οποιουδήποτε αναγκαστικού μέτρου , όπως είναι και η άρνηση χορήγησης πιστοποιητικού ασφαλιστικής ενημερότητας...

Β. Ο Συνήγορος του Πολίτη, ο οποίος επελήφθη επίσης της ανωτέρω υπόθεση και ο οποίος έλαβε υπόψη του και τις επιδόσεις την 10-8-2012 των ως άνω ΠΕΕ στον Π.Μ , με την υπ' αριθμ. πρωτ. 15914/30919/2013 απάντηση του θεωρεί και αυτός αναγκαία την έκδοση

και κοινοποίηση στον Π.Μ ατομικής ειδοποίησης και δέχεται ότι «δεν προκύπτει η πλήρης εφαρμογή του περιεχομένου της απόφασης του Διοικητικού Πρωτοδικείου Αλεξανδρούπολης».

III. Ερμηνεία Διατάξεων- Υπαγωγή

Από την ερμηνεία των ανωτέρω διατάξεων και το δεδομένο πραγματικό της ανωτέρω υπόθεσης προκύπτει ότι :

Στην συγκεκριμένη περίπτωση της απόφασης Α327/2012 του Πρωτοδικείου Αλεξανδρούπολης, η οποία δεν προσβλήθηκε με ένδικο μέσο από το ΙΚΑ, συντρέχει υποχρέωση πλήρους συμμόρφωσης του ΙΚΑ Αλεξανδρούπολης προς αυτήν και έτσι το ανωτέρω Υποκατάστημα του ΙΚΑ-ΕΤΑΜ θα πρέπει να εκδόσει την επιβληθείσα από το ανωτέρω Δικαστήριο ατομική ειδοποίηση της παρ. 1 του άρθρου 4 του ΚΕΔΕ, **μετά νέα κρίση (έλεγχο) της ύπαρξης ή μη των νομίμων προϋποθέσεων για την έκδοση ή μη του πιστοποιητικού ασφαλιστικής ενημερότητας, λόγω της αναπομπής από την ανωτέρω απόφαση της υπόθεσης στο Υποκατάστημα ΙΚΑ-ΕΤΑΜ Αλεξανδρούπολης «για να ενεργήσει τα νόμιμα».**

Η επίδοση στον Π.Μ την 12-8-2012 των ΠΕΕ που είχαν προηγουμένως επιδοθεί στην ανωτέρω ΑΕ δεν συνιστά έκδοση και κοινοποίηση ατομικής ειδοποίησης του άρθρου 4 του ΚΕΔΕ.

IV. Συμπέρασμα

Επομένως, στο τεθέν ερώτημα προσηύκει, κατά την ομόφωνη γνώμη του Τμήματος, η απάντηση ότι συντρέχει υποχρέωση πλήρους συμμόρφωσης του ΙΚΑ Αλεξανδρούπολης προς την υπ' αριθμ. Α327/2012 απόφαση του Διοικητικού Πρωτοδικείου Αλεξανδρούπολης, γι' αυτό το ανωτέρω Υποκατάστημα του ΙΚΑ-ΕΤΑΜ θα πρέπει να εκδόσει την επιβληθείσα από το ανωτέρω Δικαστήριο ατομική ειδοποίηση της παρ. 1 του άρθρου 4 του ΚΕΔΕ.

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ

Αθήνα 8 Απριλίου 2014

Ο Πρόεδρος

Πέτρος Τριανταφυλλίδης

Αντιπρόεδρος ΝΣΚ

Ο Εισηγητής

Νομικός Σύμβουλος

Ιωάννης Διονυσόπουλος

